

Redactor: Diana-Cristina Vlad

Coperta: Mihaela Voicu

Traducere după originalul în limba rusă: Sviatitel' Ignatii Briancianinov, *Sobranie pisem*, ed. Pravilo Veri, Moskva, 2009.

© Editura Sophia, pentru prezenta ediție

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
IGNATIE BRIANCIANINOV, sfânt

De la întristarea inimii la mângâierea lui Dumnezeu:
scrisori către mireni / Sfântul Ignatie Briancianinov: trad. din limba rusă de Adrian Tănăsescu-Vlas. – București:
Editura Sophia; Alexandria: Cartea Ortodoxă, 2012
ISBN 978-973-136-281-6; ISBN 978-606-529-185-0

I. Tănăsescu-Vlas, Adrian (trad.)

28

1. Despre dragostea de aproapele și despre talantul prieteniei

In lină însingurare, pe malul Volgăi mărețe,
îmi amintesc deseori de voi, minunată, binecuvântată pereche! Si voi vă aflați pe un țărm
de ape largi, pe țărmul unei mări ce din când în
când este liniștită, este limpede ca oglinda, în-
să uneori, răscolită de vifor, se acoperă de valuri
tulburi, de spumă căruntă. Așa este viața noastră! În ea avem parte când de liniște, când de vi-
for, iar timpul trece, trece, cufundându-se năval-
nic în hăul veșniciei. Fericit e acel corăbier de pe
marea lumii care-și îndreaptă privirile des spre
cer! El se călăuzește după luminătorii cerești, nu
se descurajează în furtuni și în liniștea mării nu
se încrede, știind-o înșelătoare! Privirea cu care
se vede cerul este credința; prin ea zărim cerul
duhovnicesc: învățătura lui Hristos. Pe acest cer
strălucesc Evanghelia ca soare, Vechiul Testa-
ment ca lună, scările Sfinților Părinți ca stele.

Vă scriu din inimă, vă scriu ceea ce i s-a insu-
flat acesteia să vă scrie. Inima mea nutrește față
de voi aceeași dulce simplitate ca a voastră fa-

ță de mine. Asemenea legături sunt o adevărată comoară. Dragostea de aproapele este cea mai mare placere, și în aceste legături ale mele prietenești mă mângâie cu deosebire faptul că pricina lor este Dumnezeu. După cuvântul Scripturii, El este Cel ce luminează și sfințește toate, El este izvorul a tot binele adevărat, a toată desfătarea adevărată, curată. El mă păstrează în amintirea voastră și pe voi într-a mea. El ne va da să înmulțim talantul prieteniei, pe care tot de la El l-am primit. Iată ce vă doresc: vă doresc ca la intrarea în veșnicie să ne învrednicim a ne înfățișa Domnului în ceata slugilor bune și credincioase, zicându-I: „Tu ne-ai dăruit minunatul talant al prieteniei: Îți aducem prinos alt talant, pe care l-am dobândit cu ajutorul acestuia: talantul de mult preț al mântuirii.”

2.

Despre adevărul evanghelic, care ne poruncește să lăsăm toate ca să moștenim toate. Evanghelia îl lipsește pe om de tot ce acesta stăpânește în chip nedrept.

Să nu ne lăsăm duși de valul lumii.

Prietenii sunt o binecuvântare dumnezeiască

Vă scriu din pustia însingurată unde, în sfârșit, după drumuri îndelungate, am ajuns și încep să mă tratez. Am încheiat călătoria cu mare trudă; de două ori s-a întors la mine boala mea din Sankt-Petersburg, adică mi s-au tăiat picioarele. Acum transpiră puternic și simt o anumită ușurare. Despre Mănăstirea Babaevskii vă voi spune că îmi place nespus, în toate privințele. Ce aer! Ce ape, ce ape cristaline de izvor! Ce crânguri cu stejari, cu stejari seculari! Ce poieni! Ce Volgă! Ce liniște! Ce simplitate! Deschid cartea unui autor ascetic, o citesc și văd că aici pot îndeplini sfaturile ei cu fapta, în timp ce în Petersburg le pot îndeplini doar cu închipuirea și cu dorința. Pe scurt, pentru pribegiea mea pământească, în această clipă, nu mi-aș dori un adăpost mai bun.

Cu desfătare în inimă îmi amintesc de prietenii mei din Sankt-Petersburg; îmi amintesc de ei cu recunoștință, chemând asupra lor binecuvântarea dumnezeiască. Prietenii mi i-a dat Dumnezeu: am primit această răsplată de la dreapta Lui atotsântă pentru gândul lepădării de sine, căruia i-am urmat din zilele tinereții mele. Deja experiența însăși mă încredințează de adevărul evanghelic, ce poruncește să părăsim toate, ca să moștenim toate. Evanghelia îl lipsește pe om de ceea ce el stăpânește în chip nedrept. Din limanul lin, din pustia îndepărtată repet același lucru pe care îl spuneam din pustia apropiată: „Nu vă lăsați furați de curgerea zgomotoasă, furtunoasă, a lumii!” Fie urechile inimilor voastre luând aminte glasul rugăciunii mele!..

Hristos să fie cu voi!

Binecuvântare pentru cei nou-căsătoriți.

După necazuri vin mângâieri, iar după mângâieri vin necazuri, lucru care naște credința în Dumnezeu și moartea față de lume. Viața pământecască este o călătorie spre veșnicie.

Din însingurarea mea, de pe pitoreștile maluri ale Volgăi mărețe și splendide, vă felicit cu prilejul izbutitei săvârșiri a lucrului început în familia voastră, lucru care pentru o inimă părintească este atât de îmbucurător și atât de greu în același timp.

Binecuvântarea lui Dumnezeu să adumbrească nou-căsătorita pereche – binecuvântare atât de îmbelșugată, încât să o vedeți limpede, să vă mângâiați și să dați pentru ea mulțumită lui Dumnezeu. El le trimește necazuri celor pe care îi iubește, iar în urma necazurilor trimește mângâieri. Faptul că mângâierile iau locul necazurilor și necazurile – locul mângâierilor dă naștere credinței în Dumnezeu și morții față de lume. Luându-l pe om de mâna, credința îl aşază în față lui Dumnezeu. Un astfel de om se înalță mai presus de lume: sub picioarele lui este întuneca-

tul haos al îndoielii, al necredinței, al rătăcirilor, al filosofărilor îngâmfate și totodată deșarte, la fel cum sub picioarele celui ce s-a urcat pe vârful unui munte înalt se află nori, stânci, prăpăstii, cascade care vuiesc și saltă din stâncă în stâncă.

Viața pământească e o călătorie ce nu se înterupe nici măcar o clipă. Mergem, mergem, și dintr-o dată se deschid porțile veșniciei, și ne pierdem în întinderea ei neînchipuită, aşa cum minunat grăiește Sfântul David: *Străin sunt eu pe pământ, să nu ascunzi de la mine poruncile Tale* (Ps. 118, 19). Chiar aşa: legea lui Hristos este ca un fir pe care, urmându-l, ieșim din labirintul întunecat al vieții pământești în veșnicia cea fericită.

Să fiți sănătoși și să propășiți!

4.

**Despre răhdarea în necazuri și
despre faptul că nici o virtute nu poate
să se alcătuiască fără răhdare**

In mijlocul nopții adânci și întunecate răsună trist și tăărăgănat strigătele caraulelor, rupând sfîntita ei tacere¹. Caraula este mânăiat și îmbărbătat de glasul tovarășului său; sufletul său e înrâurit binefăcător de gândul, de simțământul că cineva îi împărtășește soarta.

Mângăietor, îmbucurător e pentru creștin glasul fratelui său în acest întuneric și această umbră a morții în care săvârșim pribegia noastră pământească mergând spre cer. Ce vă voi spune din îndepărtata mea strajă? Ce gând mângăietor vor purta spre dumneavastră sunetele mele? Veți auzi ceea ce și mie îmi aduce un deosebit folos, veți auzi cuvintele Mântuitorului, cu care El îmbie spre cunoștință, spre zidirea, spre întărirea tuturor pribegilor Pământului: *întru răbdarea voastră veți dobândi sufletele voastre* (Lc. 21, 19).

Ah! Trebuie să ne amintim această povăță a Mântuitorului, trebuie să ne ținem de ea fără înce-

¹ Este vorba de paznicii care pe atunci patruleau străzile noaptea, strigând la intervale regulate (n. tr.).